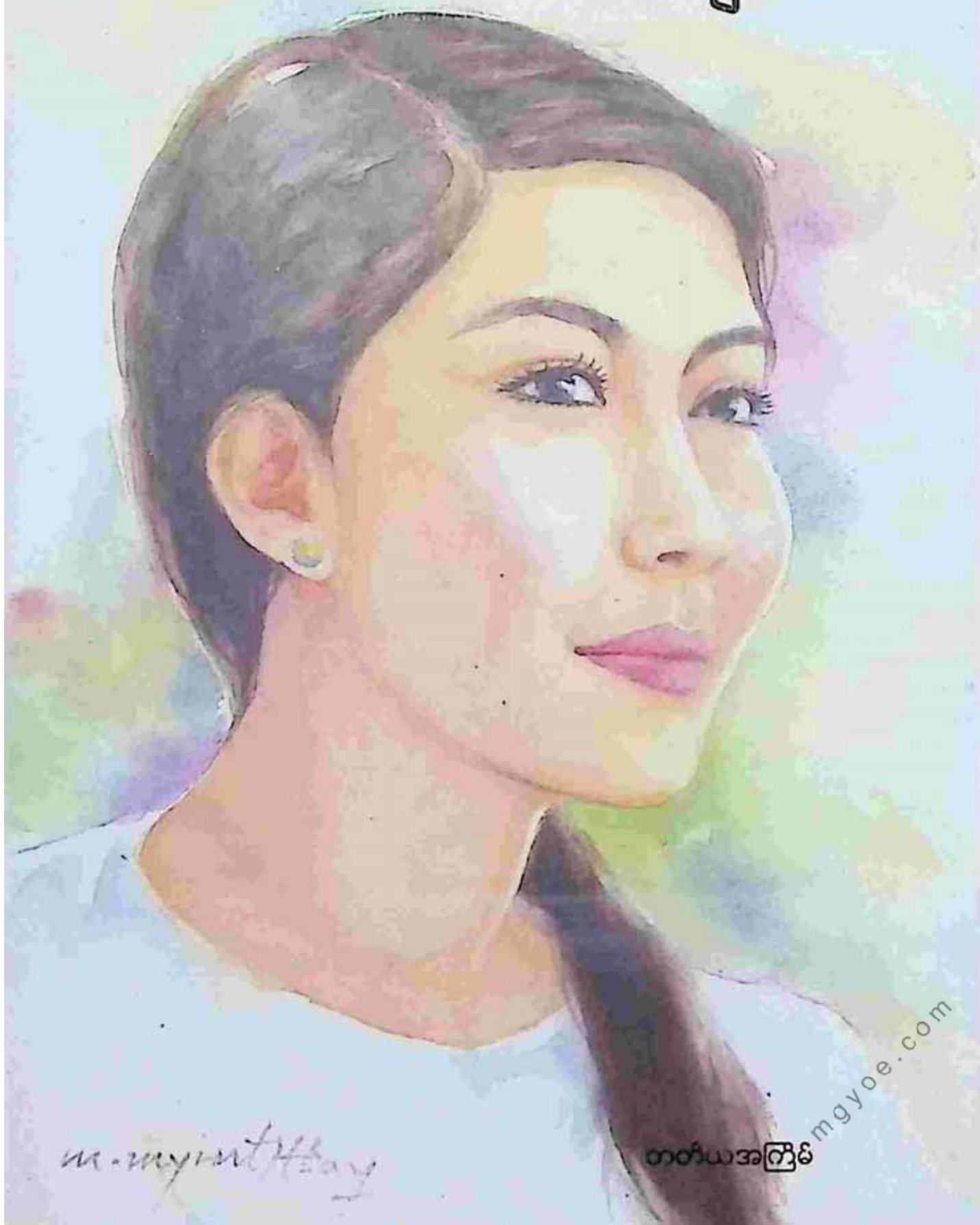

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mggyoe.com

မဟာဆွေ အင်္ကျီပါး

m. myint Htay

တတိယအကြိမ် mggyoe.com

မဟာဆွေ

“ကိုကိုညွန့်က ဘာပြောထားကြသလဲ။
တစ်ယောက်ကြိုက်တာ တစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြုမူနေထိုင်ခွင့်
ပြုရမယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မချုပ်ချယ်ရဘူး။”

“ကိုကိုညွန့် ပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းကော။ မေရီ မေ့သွားပြီလား။
အကျိုးပျက်စီးမှုနဲ့ မပတ်သက်ရင်ဆိုတဲ့ဟာလေ”

“နို့ အကျိုးပျက်စီးလို့ ဘာအကျိုးပျက်စီးလို့လဲ”
“ညီတစ်ယောက်လုံး ကံကောင်းလို့မသေတယ်။ ကိုကိုညွန့်လည်း
ကံကောင်းလို့ စက်တိုင်မတက်ရတာပါလား။ ဒါဟာ မေရီရဲ့ အကျိုးပျက်စီးမှု
ပဲ မဟုတ်လား။ ကဲလေ... ပြောစမ်းပါ”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ရောဘတ်တို့ ဒီပြင်ကောင်တွေ ကြိုက်နေတာ
ကော အကျိုးပျက်စီးကြောင့်လား။ ကိုကိုညွန့်က မေရီကို ချစ်တာ အကျိုးပျက်စီးကြောင့်
စိတ်ဖောက်ပြားပြီး တဏှာစိတ်သက်သက်နဲ့ ချစ်နေသလား”

မေရီ၏ ချေပပုံကလေးကား အချက်ပိုင်လှ၏။ အကျိုးပျက်စီးကြောင့်
ချစ်တယ်ဆိုရင် အကျိုးပျက်စီးခြင်းကို ကန့်ကွက်ရန် အကြောင်းမရှိ။ အကျိုးပျက်စီး
ကြောင့် မဟုတ်လျှင်လည်း ဘာမှပြောစရာမရှိ။ စင်စစ်ကား တင်မောင်ညွန့်
သည် သိုးငယ်နှင့် ဝံပုလွေပြုမူပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်တော့ရာ နိုင်ထက်စီးနင်း
လုပ်လိုသောဟန်ဖြင့်...

“မေရီလျှော့ မပေးဘူးဆို...”

mhs0020

1,700.00 Ks

အကျိပ်ပါး မဟာသွေ

စာမျက်နှာ ၁၃၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်ဘီ x ၂၀.၅ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ ဇွန်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် Quality Publishing House ၏ ဒုတိယအကြိမ်

ရောင်းစွဲ ၁ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အကျိုးပါး

မဟာဆွေ

မေတ္တာစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၅

Handwritten text, possibly a name or title.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a name or title.

Handwritten text, possibly a date or location.

အခန်း (၁)

ပြည်လမ်း အနောက်ဘက်ရှိ တစ်ခုသော ဝင်းခြံကြီးကား ၈ လက်မ ပတ်လည်ခန့် ကွန်ကရစ် အုတ်တိုင်များ၊ ကြေးနန်းဆူးခက်များ ၄ တန်း တန်းကာပြီးလျှင် ၇ ပေခန့်ခြားသော အုတ်တိုင်များကြားတွင် လူ့ရင်ခေါင်း ခန့်မြင့်သော သစ်ပင်ငယ်လေးများ စိုက်ထား၏။ အဖျားကို မာလီကုလားများ ညှိကိုက်ထားသဖြင့် ကြည့်ရှုတင့်တယ်၏။ မော်တော်ကားတစ်စင်း ချောင် ချောင်ကလေး ဝင်နိုင်သော တံခါးမအပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်ကား ပြည်လမ်း ဘက် မြောက်ဘက်စွန်၌တစ်ပေါက်၊ တောင်ဘက်စွန်၌ တစ်ပေါက် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် လုပ်ထား၏။ တစ်ပေပတ်လည်ခန့် တံခါးတိုင်ဖြစ် သော အုတ်တိုင်တွင် “ဝတ်လုံဦးထွေးမောင်” ဟု အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ဖြင့် ရေးထိုးထားသော ကြေးဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိ၏။

ပြည်လမ်းဘက်မှ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်၍ကြည့်လျှင် ဆင်ဝင်နှင့်တကွ အတော်ကျယ်ဝန်းသော နှစ်ထပ်တိုက်ဝါကြီး၊ အစေခံတန်းလျား၊ အဝီစိ တွင်းစုပ်တင်သိုလှောင်ထားသော ရေတိုင်ကီတို့ကို မြင်ရမည် ဖြစ်၏။ အချိန် ကား နံနက် ၁၁ နာရီသာသာဖြစ်ရာ တိမ်တိုက်များသည် နေမင်းကို ဖော်ထုတ် လိုက်၊ ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်ဖြင့် သူတို့ချင်း ကလိချင်သလို ကလိနေကြ၏။

ထိုအတွင်း ရှားရောင် ဆလွန်းကားကြီးတစ်စင်းသည် ဦးထွေးမောင်

၏ ဝင်းခြံထဲသို့ ဟွန်းသံတစ်ချက်ပေး၍ ဝင်ရောက်လာကာ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထိုး၍ရပ်လေ၏။ တိုက်အတွင်း ဆင်ဝင်ပေါက်မှ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် မျက်မှန်နှင့် အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၅၀ ခန့် အသားလတ်လတ် စပိုရှပ်စွပ်ကျယ် မရမ်းကျူထရဲလုံကွင်းနှင့် ဗိုက်စူစူ နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်တို့ ဆီးကြိုကြရာ၊ ကားထဲမှ အသက် ၅၀ ခန့် ပဝါအုပ်ပေါင်းနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် အသက် ၄၆-၄၇ နှစ်ခန့် အသားလတ်လတ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၂၄ နှစ်ခန့် ရုပ်ရည်သနားကမား လူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာကြ၏။

“ကဲ... ကဲ လာကြ အထဲကို”

ဟု လူကြီးက ပြောကာ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ တင်ပါးတစ်ဝက်မြုပ်သော ဆိုဖာများပေါ်တွင် ထိုင်မိကြလျှင် ဧည့်သည်လူကြီးက အိမ်ရှင်နှစ်ဦးအား ကြည့်ကာ...

“မေရီကော ဘယ်သွားသလဲ”

“သူ့ သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးလိုက်သွားတယ်။ ကိုညွန့်မောင်တို့ အလည်လာလိမ့်မယ်ပြောတော့ သူကတိပေးထားပြီးပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မြန်မြန်ပြန်လာပါ့မယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားတယ်”

အိမ်ရှင် ဦးထွေးမောင်နှင့် ဧည့်သည်ဦးညွန့်မောင်တို့မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ ဘီလပ်သို့ ဝတ်လုံပညာသင်သွားကြရာ၌လည်း အတူတူ၊ ပြန်လာသောအခါလည်း အတူတူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးညွန့်မောင်မှာ အမှုလိုက်သည်မရှိ။ လယ်ဧက ၃၀၀၀ ကျော်မှထွက်သော စပါး၊ ဘဏ်တိုးများဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်းနေသူဖြစ်ရာ၊ ဦးထွေးမောင်မှာ ဝတ်လုံအလုပ်နှင့် နာမည်ကြီး၍ ဝင်ငွေကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဦးညွန့်မောင်မှာ ဝတ်လုံပညာ သင်ကြားအောင်မြင်ပြီးနောက် ဘီလပ်မှ ပူပူနွေးနွေးရောက်လာသော သားတစ်ယောက်ရှိ၏။ နှစ်ဖက်မိဘတို့သည် ဦးညွန့်မောင်၏သား ဘီလပ်ပြန်ဝတ်လုံပေါက်စ တင်မောင်ညွန့်နှင့် ဦးထွေးမောင်၏သမီး ကွန်ဗင်သီလရှင်ကျောင်းထွက် မေရီတို့ကို လက်ထပ်ရန် ညှိနှိုင်းထားသူများ ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ တက္ကသိုလ်နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် နေရာတိုင်း မိဘဩဇာ နာခံမည်မဟုတ်။

မေရီမှာလည်း ဘိုကျောင်းထွက် ဆတ်ဆတ်ကြဲဖြစ်သဖြင့် သူထင်ရာလုပ်မည့် ကလေးမဖြစ်၏။

ဦးထွေးမောင်သည် သူ၏သမီး အင်္ဂလိပ်စာကို ပိုမိုတတ်အောင် ကိုယ် ထူးကိုယ်ချွန်စိတ်ရှိအောင်ဟု မေရီကို ၇ နှစ်သမီးက ကျောင်းအိပ်ကျောင်း စား ပို့လွှတ်သင်ကြားရာ ၁၅ နှစ်သမီးတွင် ဘာသာရေးဘက် ချို့ယွင်းခြင်း၊ မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာ မပြောတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် နေ့ကျောင်းသူ အဖြစ် ကျောင်းတက်စေပြီး မေရီ ၁၉ နှစ်အရွယ် ၁၀ တန်းအအောင်တွင် ကျောင်းနုတ် ထားခြင်း ဖြစ်၏။

လူကြီးများမှာ လူငယ်နှစ်ဦးအား ငယ်စဉ်ကရင်းနှီးခဲ့ခြင်းမရှိ၊ မေရီ ၁၅ နှစ်အရွယ် နေ့ကျောင်းသူ ဖြစ်သောအခါ တင်မောင်ညွန့် ဘိလပ်သွား နေခြင်းတို့ကြောင့် သူစိမ်းပြင်ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရှိနေရာ သူတို့နှစ်ဦး စိတ်တူ ကိုယ်တူ ဖြစ်သွားအောင် ခဏခဏ တွေ့ဆုံပေးလိုသော ဆန္ဒရှိသည် အတိုင်း ရိုးရိုးအလည်လာသည့်သဘောနှင့် ခေါ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဧည့်ခန့် ဘိုင်အချို့တွင်၊ နံရံများတွင် ဓာတ်ပုံများ အရုပ်ကားများဆွဲ၍ ထား၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကလည်း ဤ အခန်းတွင် ရောက်ဖူး၏။ သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့။ ယခုလည်း တမင် လိုက်လံကြည့်ရှုချင်စိတ် ရှိသော်လည်း မထဝံ့ဘဲ ဣန္ဒြေရရနှင့် ထိုင်နေ၏။ လူကြီးလူကောင်းမည်သည် သူများအိမ်တွင် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေရမည်ဖြစ် ၏။ တောသား အရိုင်းအစိုင်းကဲ့သို့ ကိုယ်မမြင်ဖူးတိုင်း လှည့်လည် ကြည့်ရှု ရန်မသင့်။ မသကာလျှင် အိမ်ရှင်အလစ်တွင် ချောင်းကြည့်ရမည်ဖြစ်၏။

တင်မောင်ညွန့် မျက်စိကစားမိသည့်ပုံကား နံရံတစ်ခုရှိ ပန်းချီပုံတစ်ပုံ နှင့် ပန်းချီပုံအောက်ရှိ အခြားပုံတစ်ပုံ ဖြစ်၏။ အကင်းပါးသော ဦးထွေး မောင်သည် တင်မောင်ညွန့်အား ပြုံးချိုစွာ ကြည့်လိုက်ကာ...

“အဲဒါ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် စိတ်ကူးနဲ့ဆွဲပြီး လာရောင်းလို့ ငွေ ၂၅ ကျပ်ပေးဝယ်လိုက်တဲ့ ပုံပေါ့ကွယ်။ အလောင်းဘုရားထံ ဝှန်ဘောကာ ခစားနေတဲ့ပုံ။ ဇာတိမာန် တက်ကြွဖွယ်ပေါ့။ ထ ကြည့်စမ်း လာလေ”

ဟု ခေါ်သွားရာ တင်မောင်ညွန့်နေရာမှ ထ၍သွားလေ၏။ ဦးထွေး မောင်သည် အလောင်းဘုရား၏ပုံကို အမွမ်းတင်ပြောဆိုနေသော်လည်း

အလောင်းဘုရားပုံအောက်က မေရီ၏ပုံကို တင်မောင်ညွန့်မကြည့်ဘဲနေမည် မဟုတ်ဟု တွေးတောပြီး ဖြစ်၏။

တင်မောင်ညွန့်ကား အလောင်းဘုရား မားဝင့်လျက် ပလ္လင်ပေါ်တွင်ရှိ ရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ခူးတုပ် လက်ယက် ခစားနေပုံကို ကြည့်ရှု၏။

ထိုပုံထက် အောက်ကပုံကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်ရှု၏။ အောက်က ပုံတွင် မြန်မာအဝတ်အစား အချိတ်လုံကွင်း ပန်းနုရောင် ပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဘီးဆံပတ်ဆံထုံး စိန်ဘီး စိန်လက်ကောက်စသော လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံနှင့် ခုံပေါ်တွင် ခူးတုပ်ကာ လက်တစ်ဖက်က ခုံငယ်ဝိုင်းနှစ်ထပ် ပေါ်ထောက်ထား၏။ ရောင်စုံ ၂၄ လက်မ ချဲ့ထားသောပုံဖြစ်သဖြင့် ကျန်းမာ သန်စွမ်း၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆက်ပြေပြစ်သောပုံဖြစ်၏။

မျက်လုံးကလေးမှာ သေးသေးမျှင်မျှင် ဖြစ်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြုပြင်ထားသော မျက်ခုံးမွေးကို မကြိုက်သော်လည်း ကော့တက် နေသော မျက်တောင်အတွင်းက ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ပြုံး၍နီထွေး နေသော မေရီ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကား နှစ်ခြိုက်နေ၏။ မေရီ၏ တစ်ကိုယ် လုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်သောအခါ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

လူကြီးလူကောင်းမည်သည်မှာ ဘာမဆို ဣန္ဒြေမဲ့စွာ ကြာကြာကြည့် လျှင်မကောင်းဟု မျက်စိကို အနိုင်နိုင်လွှဲလျက် ဆိုဖာများရှိရာ စားပွဲဆီသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ တင်မောင်ညွန့်မိခင် ဒေါ်မေမေတင်က...

“အဲဒါ မေရီပေါ့သားရဲ့။ ဘယ်လောက်ချောတဲ့ မိန်းမလဲ။ မျက်နှာ ကလေးချောတာထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အလှက ကပြားမလေးကလေး တွေထဲမှာကို သူတို့နှစ်က သူပထမရခဲ့တာပေါ့ကွဲ့။”

“ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်တော့ တင်မောင်ညွန့်ထက်တောင် နည်းနည်း ဖွံ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အရပ်အမောင်းလည်း တင်မောင်ညွန့်က တစ်လက်မ လောက်ပဲ မြင့်တယ်”

“ဟင် သူ ၅ ပေ ၄ လက်မတောင်မြင့်သလား။ ကျွန်တော် ၅ ပေ ၅ လက်မ ရှိတယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကာယဗလက မိမိ ထက်သန်မာဖွံ့ဖြိုးသည်ဟု ကြားရသဖြင့် အတော်တွေးရှက်သွား၏။

ကျောင်းသားဘဝက စာကုန်းကြိုးစား၊ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဒါတို့ပြည် ဒါတို့မြေဟု သီချင်းအော်ဟစ်ဆိုခဲ့သော်လည်း ကစားခုန်စားပြေး ပွဲများတွင် မပါဝင်ခဲ့မိချေ။ မည်သည့်မိဘမဆို သန်မာတောင့်တင်းသော သားသမီးများနှင့် ဂုဏ်ယူလိုကြ၏။ မေရီမှာ ဂုဏ်ယူနိုင်သော အဆင့် အတန်း ရောက်နေ၏။ ရှုနာရှိုက်ကုန်းမကလေးမဟုတ်။ ပါးသနပ်ခါးဖွေး ပြီး ပေါင်သေးကြောင်း အစားတွေနှင့်လည်း ကွာချင်တိုင်း ကွာနေသူ ဖြစ်၏။

“သူ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါ့မလား ဒေါ်ဒေါ်။ သူတို့ကျောင်းထွက်တွေက ဘဲဥမှည့်သလား။ လိမ္မော်သီးဖွင့်ပေးပါ။ ငှက် လင်မယား သစ်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်တို့ အဲသလို ပြောတတ်ကြတာပဲ”

“ဒါတွေ အရင်ကတော့ ပြောတာပေါ့ကွဲ့။ ခုတော့ပျောက်သွားပါပြီ။ တော်တော် ရေရေလည်လည် ပြောတတ်ပါပြီ။ သူတစ်ခါပြောတဲ့စကား ဝိုင်းရယ်ကြကတည်းက စိတ်လည်းဆိုး ရှက်လည်းရှက်ပြီး အတော်ကြိုးစား သင်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်တောင် သူ့ကို စကားနိုင်အောင် မပြောနိုင်ဘူး”

ဦးထွေးမောင်၏ဇနီး ဒေါ်သင်းသင်းကြူသည် ငယ်ငယ်တုန်းက ချော ခဲ့သည်ဟု သက်သေခံသော မျက်လုံးမျက်ခုံးချိုကာ သမက်လောင်းအား ပြုံး၍ နားထောင်နေရာမှ ဦးညွန့်မောင်က-

“မေရီ ရှက်သွားတဲ့ သင်ခန်းစာကလေး ပြန်ပြောပါဦး မသင်းကြူရဲ့”

“ဒီလိုကွဲ့။ မေရီကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘဝက ထုတ်လာတဲ့ ညနေ ချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း နေမကောင်းလို့ ငါးကင်နဲ့ ထမင်းစားမယ် လို့ပြောထားတာကိုး။ မေရီ ငါးတွေ သူတို့လုပ် မပြီးသေးဘူးလား။ ကြည့်ချေ စမ်းဆိုပြီး စိတ်မချတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လိုက်သွားတာကို။ မာမီ ငါးတွေ အကုန် လုံး ရေချိုးပြီးပြီ။ မီးလှုံထားလိုက်တယ် လို့ခပ်ကျယ်ကျယ်အပြော ဝိုင်းရယ် ကြတာပေါ့”

ဒေါ်သင်းကြူ၏ စကားအဆုံးလျှင် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပြန်၏။ ထိုအခိုက် ကားဟွန်းသံ တစ်ချက်ကြားပြီးလျှင် မီးခိုးရောင် ဆလွန်းကား ကြီးတစ်စင်း ဝင်လာကာ ဆင်ဝင်ရှေ့တွင် ရပ်လေ၏။ ကားပေါ်မှ အသက် ၁၉ နှစ်ခန့် မိုးကြိုးရောင်ဘန်ဂေဟက်လုံကွင်း ခုံမြင့်ကြီးထိုးရှူးဖိနပ် အပါးဆုံး ပဒုမ္မာအကျိနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ သူ၏နှုတ်ဖျားမှ “မာမီ

ရေ” ဟုခေါ်ကာ တိုက်ပေါ်တက်ပြေးမည်အလုပ် ဒေါသင်းကြူက “ဟဲ့... မေရီ ဒီကိုလာလေ” ဟုခေါ်လိုက်သဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ခြေလှမ်းကြီးကြီးဖြင့် ဝင်လာ၏။

“ဒီမယ် တင်မောင်ညွန့်လေ မေမေတို့ပြောတဲ့ တင်မောင်ညွန့်”

“အို... တင်မောင်ညွန့်လား”

ဟု မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်ရှိရာသို့လျှောက်သွားကာ လက်ကလေး လှမ်းလင့်၏။ တင်မောင်ညွန့်လည်း နေရာမှထကာ မေရီ၏လက်ကို ဆွဲကိုင် ပြီးလျှင် ဘိုထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို့နောက် မေရီသည် သူ့မိခင် အနီးရှိ ဆိုဖာအလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်လေ၏။

တင်မောင်ညွန့်ကား ခါးသေးရင်ချို တင်ကားကားလုံးကျစ်ကျစ် စသော ပြေပြစ်သည့် အချိုးအစားကို အထူးနှစ်သက်သဘောကျသွား၏။ သို့ရာတွင် ပါးလှသော ပဒုမ္မာအသားပေါ်အင်္ကျီ ဇာဆော်လီလည်ဟိုက်ဘေး တွင်လည်း ချက်နားရောက်လှအောင် ဟိုက်ထားလျက် ကျောဘက်တွင် လက်တစ်ဝါးခန့်သာရှိလေရာ ရင်သားတစ်ခြမ်း နီးနီးပေါ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အင်္ကျီပါးဝတ်ခြင်းကိုကား အတော်မနှစ်သက်သော်လည်း ဧည့်သည်ပီပီ ငြိမ်နေ၏။

ပုထုဇဉ် သဘာဝအင်္ကျီပါးဝတ်ခြင်းကို မနှစ်သက်သော်လည်း တောင့်တင်းသော လက်မောင်းအိုး ဗြက်ကျယ်သောရင် မို့မောက်သော ရင်သားများကိုကား မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ မကြာခဏ တိတ်တိတ်ခိုးကြည့် မိ၏။

“မေရီ တင်မောင်ညွန့်ကို လူကြီးတဲ့အခါ အို... ဆောရီး လူလား မြောက်တဲ့အခါ မတွေ့ဖူးဘူးနော်။ မာမိတို့ ဘာပြုလို့ မိတ်ဆွေလုပ်မပေး သလဲ။ စောစောက မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် အလွန်ကောင်းမှာပဲ”

“ဘယ်တွေ့မလဲ။ မေရီ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားက ထွက်လာတော့ တင်မောင်ညွန့်က ဘိလပ်သွားနေတာကိုး အခုမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြပြီလေ”

“ဦးကြီးနဲ့ ဒက်ဒီ အလွန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း။ မာမိနဲ့ ကြီးကြီးလည်း အလွန်ချစ်ကြတယ်။ ဦးကြီးရဲ့သားနဲ့ မေရီဟာ အခုမှ မြင်ဖူးကြတယ်။ စောစောက မြင်ဖူးရင် ပိုပြီးကောင်းမှာပဲ။ တွေ့တာ နောက်ကျသွားတယ်”

မေရီသည် သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြောလိုက်ဟန်တူသော်လည်း လူကြီးများမှာ အထူးအထွေ စဉ်းစားမိပုံမရ။ တင်မောင်ညွန့်သာလျှင် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတောနေဟန်တူ၏။ မေရီ၌ ရည်းစားများရှိနေသလားဟူသော စိတ်သည် တင်မောင်ညွန့်ရင်ကို လေးစေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား အကျိပါးဝတ်ခြင်းကိုလည်း တစ်နေ့တွင် ဟောပြောချေချွတ်ရလျှင်ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မေရီက တွေ့တာနောက်ကျသွားတာပဲ ဟူသောစကားအတွက် ထပ်တလဲလဲ တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတော့လေ၏။

မေရီကား ခဏနေရစ်ဦး တင်မောင်ညွန့်ဟု ဆိုကာ ဧည့်ခန်းမှ ထွက်၍သွားလေ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် အလယ်ခန်းဆီမှ အိုင်လားဖ်ယူ ဝစ်စီလ်ဟူသော သီချင်းဆိုသံကြားရ၏။ သီချင်းဆိုသံနှင့် မရှေးမနှောင်းသီချင်းသွားအလိုက် လေချွန်သံလည်း ကြားရပြန်၏။ ဧည့်ခန်းရှိလူများမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြုံးကြည့်ရာမှ ဒေါသင်းကြူက.....

“အဲဒါ မေရီအသံပေါ့။ မွေးကတည်းက ဘာဒုက္ခ အပူတစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြဆိုသလို နေခဲ့ရတာ။ ကျောင်းကတတ်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေကို လေချွန်လိုချွန်နဲ့ နေတာပဲ”

ထိုအတွင်း မေရီရောက်လာ၏။ ရေညှိရောင် ဂျော့ဂျက်လုံကွင်း။ စောစောက ဝတ်ထားသော ပဒုမ္မာအင်္ကျီနှင့်ပင်ဖြစ်၏။ လုံခြည်ပျော့သည်ခါး၊ တင်ပါး၊ ပေါင် အချိုးအစားကို ပိုမိုပေါ်လွင်စေသည်။ တင်မောင်ညွန့် ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် လှမ်းကြည့်ရာမှ ပြုံးလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် ကြည့်ပြီးသောအရာကို ဒေါသင်းကြူက ရိပ်မိသဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ...

“ခါးပတ်မပတ်ရင် စိတ်မချရဘူးကွဲ့။ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်ရှိတဲ့အခါ အပြင်ထွက်တဲ့အခါ ခါးပတ် ပတ်ခိုင်းထားရတာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဂါဝန်အမြဲဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ မြန်မာလုံကွင်း မြဲအောင် မဝတ်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက် ဂါဝန်က လုံကွင်းပြောင်းပေးစ လှပုံအလယ်မှာ ကွင်းလုံးပုံကျွတ်ကျလို့ ငိုကြီးရိုက်ကြီး ဖြစ်သွားတာတောင် တွေ့ဖူးတယ်”

“အေး ဖြစ်တတ်တာပေါ့ကွယ်။ မေရီလည်း...”

စကားမဆုံးခင် မေရီက...

“အိုး မာမိ ရှက်စရာတွေ မပြောပါနဲ့။ မေရီဖြစ်တုန်းက မာမိတစ်ယောက် တည်း ရှေ့မှာ ကျွတ်ကျတာပါ”

ဟု သူ့ဘာသာ ပိတ်ပင်ပြီး သူ့ဘာသာ ဖွင့်ပြောသောကြောင့် အားလုံး ရယ်မောကြရာ မေရီမှာ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ...

“အို... ဒါရယ်စရာလား”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ... မေရီ လက်ဖက်ရည်ချိန် တစ်နာရီတောင် လိုသေးတယ်။ ကိုကိုညွန့်ကို ပီယာနိုတီးပြလိုက်ပါဦးလားကွယ်”

ဟု ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စန္ဒရားကြီးကိုကြည့်ကာ ဒေါသင်းကြူ က ပြောလေ၏။ မေရီက တင်မောင်ညွန့်ဟု ခေါ်နေသဖြင့် ရင်းနှီးသွားအောင် ကိုကိုညွန့်ဟု နမူနာစကားလုံး သုံးပြသည်ကို မေရီနားလည်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်အတန့် မျက်နှာပျက်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားမိသော်လည်း မိမိမှာ မကြာခဏ စကားမှားတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ရယ်စရာဖြစ်၍သာ ရယ်မော ကြသည်ဟု မျက်နှာပြုံးချိုစွာထားလိုက်ပြီးနောက် နေရာမှထလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်အား ကြည့်ကာ...

“ကိုကိုညွန့်သီချင်းဆိုတတ်သလား။ မေရီတော့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေ အများကြီး ရတယ်။ မြန်မာသီချင်းတော့ မခင်အုန်း ခေါ်သင်တာ သီချင်း ကြီး သုံးပုဒ်ပဲ တတ်တယ်။ ကိုကိုညွန့်ဘယ်နှပုဒ်လောက် ရသလဲ”

“ကိုကိုညွန့်လား တစ်ပုဒ်မှ မရဘူး။ စည်းတောင်မတီးတတ်ဘူး”

“ဟိုသီချင်းလေး မရဘူးလားကွဲ့။ ရှင်စဖိုမ ကျွန်တော်မ ညသေးမ ပေါက်ပါဘူး”

ဆိုတာဟု ဦးထွေးမောင်သည် ပြုံးရယ်ကာဝင်၍ မေးလိုက်ရာ ဦးညွန့် မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့လည်း ရောနှော၍ ရယ်မောကြလေ၏။ မေရီ သည် စန္ဒရားရှိရာသို့ ထသွားပြီးလျှင် အဖုံးဖွင့်လေ၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ် ကြားသံတွေပါစမ်းပြီးလျှင် အိုင်လာဖွဲ့တူဝစ်စီလ် ဟူသော သီချင်းအလိုက် ပင် တီးနေပြန်၏။ လူကြီးများသဘောကား တင်မောင်ညွန့်အား မေရီအနီး သို့ လိုက်သွားစေချင်၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်မျှမရ။ စည်းပင် မတီးတတ်သော

တင်မောင်ညွန့်သည် အငြိမ့်ပွဲကြည့်သလို နေရာမှမထ။ မေရီရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

“မေရီ မြန်မာသီချင်းရတယ်ဆို။ မြန်မာသီချင်း တီးပြပါဦး”

ထိုအခါ၌ မေရီသည် မြန်မာသံဖြင့် စန္ဒရားကို စမ်းလေ၏။ ထို့နောက် ဆဒ္ဒန်အိုင်သာ သီချင်းကြီးအလိုက် တီးပြန်၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား အင်္ဂလိပ်သီချင်းထက်ပင် မြန်မာသီချင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်သဖြင့် အာရုံစူးစိုက်ကာ နားထောင်နေမိလေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူက လေသံဖြင့်...

“တင်မောင်ညွန့် မေရီအနားသွားပြီး အဲဒီသီချင်းကို ဆိုရင်းအတီးခိုင်းပါကွဲ့။ ရသလောက်တော့ အတော်အဆိုကောင်းတယ်ကွဲ့။”

“ကျွန်တော်က လူစိမ်းပဲဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခိုင်းမှပေါ့”

ဟု ငြင်းဆန်သဖြင့် လူကြီးများသည် တင်မောင်ညွန့်၏ ရိုးသားပုံကို သဘောကျမိသော်လည်း အားမလို အားမရဖြစ်သွားကြလေ၏။

“မေရီရေ... ဟော သမီးကိုကိုညွန့်က ဆဒ္ဒန်အိုင်သာသီချင်းကို ဆိုပြီး တီးရင် နားထောင်ကောင်းမှာပဲတဲ့။ ဆိုပြလိုက်ပါ သမီးရယ်”

မေရီက ကပြားကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ ပရိယာယ်နှင့် ငြင်းဆန်မနေ။ သံနေသံထားနှင့်ဆိုရင်း စန္ဒရားကို တီးပြရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ မလှုပ်မယှက် နားထောင်နေ၏။

ထိုသို့ မေရီသီချင်းဆိုကာ အသံသာသာနှင့်တီးမှုတ်နေခိုက် ဒေါ်သင်းကြူသည် တိုက်အလယ်ခန်းသို့ ထွက်လာကာ ဘွိုင်ကုလားအား လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ရန် စီမံခိုင်းစေနေလေ၏။ လူ ၈ ယောက်ခန့် ထိုင်နိုင်သော ကျောက်စားပွဲများတွင် ဘွိုင်ကုလားသည် ရှင်းလင်းသုတ်သင်လျက် သကြားခဲထည့်သော ခွက်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်စသည်တို့ လှူခြောက်ယောက်စာ ပြင်ဆင်နေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူမှာ ဧည့်ခန်းသို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဧည့်ခန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူလေးယောက်အနက် ဦးထွေးမောင်၊ ဦးညွန့်မောင်နှင့်၊ ဒေါ်မေမေတင်တို့သည် မေရီ၏ဘေးတွင် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနားထောင်နေသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ နေရာမှမထ ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒေါ်သင်းကြူမှာ အထက်တန်းစားဝတ္ထုများ ဖတ်လေ့ရှိရာ ဝတ္ထုများထဲတွင် ရေးကြသလို သမီးက စန္ဒရားတီး၊ သမက်လောင်းက သီချင်းဆိုတတ်

ပြီး သီချင်းဆိုကာ ရင်းနှီးစေလို၏။ သို့ရာတွင် ရည်မှန်းထားသော သမက်လောင်းကား ဣန္ဒြေအရင့်အမာနှင့် သမီးအနားသို့ မကပ်ဘဲနေသောအခါ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။

“တင်မောင်ညွန့် ဘိလပ်တုန်းက ဘိလပ်သူကလေးတွေနဲ့ တွဲမကဖူးဘူးလား။ သူတို့ဆီမှာတော့ တွဲက သီချင်းဆို ဆိုတာ။ လူတိုင်းလိုတတ်ကြတာပဲ။ မတတ်တဲ့လူဟာ လူရာမဝင်ဘူးလို့ မောင့်ဦး ဘိလပ်ပြန်တုန်းက ပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်။ သီချင်းမဆိုတတ် တွဲမကတတ်ရင် မိတ်ဆွေနည်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မကဖူးဘူး။ ပြီးတော့ အပျိုလူပျိုခါးဖက်ပြီး ကကြတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ မြန်မာ့စိတ်နဲ့တော့ လုံးလုံးကြည့်မရဘူး။ မေရီကော ဒီလို ကသလား”

“တစ်ခါတလေ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပါသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာတွေက ရေးကြလွန်းတာနဲ့ ခုတော့ မသွားစေရတော့ပါဘူးကွယ်”

ထိုအခိုက် ဘွိုင်ကုလား အရိုအသေပြုကာ လက်ဖက်ရည်ပွဲများ ပြင်ဆင်ပြီးကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ဒေါ်သင်းကြူက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် “ကဲ... ဆရာတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ကြဦးစို့လား” ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ မကြာမီ ခြောက်ဦးသား လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းထိုင်မိကြရာ ဦးထွေးမောင်နှင့် ဒေါ်သင်းကြူတစ်တွဲ၊ ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တစ်တွဲ၊ တင်မောင်ညွန့်နှင့်မေရီကတစ်တွဲ ထိုင်မိကြလေ၏။ မေရီမှာ ထိုသို့ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် လက်ဖက်ရည်တွဲသောက်ရသည်မှာ အထူးအဆန်းမဟုတ်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ ရှိုးတိုးရှုန့်တန် ဖြစ်နေ၏။ ၎င်းမှာ မန္တလေးအစိမ်းရောင် အကွက်စိပ်လုံကွင်း နှစ်ထပ်လက်စတစ်ကော်လံရှပ်၊ မီးခိုးရောင် သက္ကလတ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားရာ အပေါ်အင်္ကျီမချွတ်ဖားလျားကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်သင်းကြူက “မင့်အင်္ကျီက ချွတ်ထားပါဦးလားကွဲ့” ဟုပြောမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ အင်္ကျီချွတ်ရာ သတိထားလျက်ပင် ဘယ်ဘက်ရှိ မေရီ၏ နားထင်ကို လက်ဖျားနှင့် ခိုက်မိသဖြင့် အို ဆောရီးဆိုလိုက်လေ၏။ မေရီသည် မော့ပြုံးကြည့်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကိုင်နေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား အင်္ကျီချိတ်စရာ ချိတ်မမြင်။ ကုလားထိုင်

နောက်မှီတွင် ဖြန့်တင်ထားမည်အလုပ် ဒေါ်သင်းကြူက ဘွိုင်ကုလားက အားခေါ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင်ချိတ်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင်ကား နွားနို့ပူပူ တခြား၊ လက်ဖက်ရည်ကျကျ တခြား၊ သကြားခဲ တခြား၊ ထောပတ်အုပ်၊ ယိုဘူး၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပြီး ဘီစကစ် များ ပန်းကန်ပြားအသီးသီးနှင့် ထည့်ထား၏။ အင်္ဂလိပ်ထုံးစံအတိုင်းဆို လျှင် ယောက်ျားသည် မိန်းမကို ညှာရ၏။ ဘီလပ်ပြန် လူကြီးနှစ်ယောက် ပင် သားနှင့်သမက်လောင်းအား နမူနာရအောင်ဟု မိမိတို့ ဇနီးများအား လက်ဖက်ရည်ပူပူထည့်။ သကြားခဲ နှစ်ခဲလောက်ထည့်။ ဇွန်းနှင့်ခလောက်။ နွားနို့ထည့်ပေး။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ပေး စသည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသော် လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ သူစားဖို့ရာသာ သူဟာသူ ကုန်းလုပ်နေသဖြင့် မေရီမှာ သူ့ဘာသာ ပြင်ဆင်စားသောက်နေရရှာလေ၏။

ဦးမောင်ညွန့်ကား လူပျိုဘဝကပင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်အကင်းပါး သူဖြစ်သဖြင့် သားဖြစ်သူ၏ ထုံထိုင်း၊ အနခြင်းကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။ ကုလားထိုင်ချင်း ပူးကပ်မတတ်ချထားရာတွင်လည်း ခပ်ခွာခွာ ရွှေ့ပစ်သည့်အပြင် အကျိပါးလှည့်ကြည့်ရင် မနှစ်သက်သော အရာကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်ပြောရအခက် ငြိမ်နေရအခက် ဖြစ်နေ၏။

စားသောက်ကြရာ၌ မေရီမှာ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကုန်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ တစ်ချပ်သာ ကုန်၏။ မေရီ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ခွဲ သောက်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် တစ်ခွက်သာ ကုန်၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏ စားပုံသောက်ပုံကို ကြည့်ရှုကာ...

“ကိုကိုညွန့် သိပ်အစားနည်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် လူလည်းပိန်တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်က ဆွဲမွှေယမ်းရင်လည်း ခံနေရမှာပဲ”

“အံ့မာ... ဆွဲမွှေယမ်းရင် ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်သတ်မှာပေါ့။ ဘာလို့ ခံရမှာလဲ။ ကာယဗလဆိုတာ အသက် ၄၀ ရွယ်တောင်ကျင့်ရင် ရတာပဲ”

“မေရီတော့ အကုန်သဘောကျတယ်။ လူ ဘိန်းစားလိုနေတာ တစ်ခုပဲ ကြည့်လို့မရတာ”

“ဒီကလည်း မေရီကို အကုန်သဘောကျတာပဲ။ အကျိပါးဝတ်တာ တစ်ခုပဲ မျက်စိစပါးမွေးစူးတာ”

“အို ဒါသူခေတ်နဲ့ သူပါ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး အထက်တန်းစားတွေ
နေကြတာပါ။ အင်္ကျီပါးဝတ်တာ ငရဲကြီးသလား”

“မကြီးပေမယ့်...”

စကားမဆုံးခင်...

“ဟေ့... ဘွိုင် လာသိမ်းတော့။ လာကြဟေ့။ အပြင် ထွက်မယ်ဟေ့”

ဟု ဦးထွေးမောင်က စကားမပြတ် ပြတ်အောင် ပြောလိုက်ကာ အပြင်
သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း (၂)

အပြင် ဧည့်ခန်းသို့ ထိုင်မိကြသောအခါ မေရီနှင့် တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မရအောင် ဖြစ်၍နေကြလေ၏။ လူကြီးများလည်း အတော် အကြံအိုက်သွားကြ၏။ ၎င်းတို့အကြံကား နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် လူကြီးလေးယောက်က ရှောင်ပေးကာ လူငယ်နှစ်ယောက် တည်း အိမ်တွင် ထားခဲ့ရန် စိတ်ကူးထား၏။ ယခုသော် ထိုသို့ထားခဲ့၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောမတည့်ကာ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့် အား ကိုင်ပေါက်မည်ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်ကလည်း လက်ချည်းမနိုင်လျှင် တစ်ခုခုနှင့် ဆွဲရိုက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့စဉ်းစားမိကြသောအခါ ထွက်ခွာ သွားရန် အကြံများကို ဘေးချိတ်ထားပြီးလျှင် ဦးထွေးမောင်သည် ဒေါ်သင်းကြူ အား လက်ကုပ်ကာ တစ်နေရာသို့ ထသွားလေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူလည်း မေရီကို လက်ကုပ်ပြီး...

“လာဟေ့ သမီး။ မေမေနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ဦး”

ဟု အခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ မေရီမှာ အမှား ပေါင်း များစွာကို တွေ့ခဲ့သူဖြစ်၏။ အပြောမှား အပြုမှားခြင်းကြောင့် မိခင်ကြီး သည် မကြာခဏ ပြုပြင်ပေးရ၏။ သုံးလေးနှစ်အတွင်း၌မူ သူ၏ မိခင်စကား ကို မငြင်းပယ်တော့ချေ။ သူ၏အမှားကို ချက်ချင်းပြင်လေ့ရှိ၏။ ထိုအကြောင်း ကိုသိပြီးဖြစ်သော ဒေါ်သင်းကြူသည် သမီးကိုဆုံးမရန် ခေါ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။